

prism

คริสต์มาสซาตาน

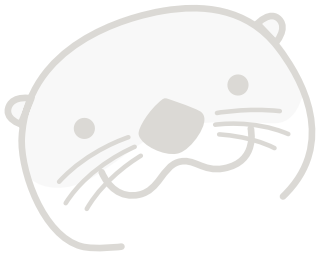
悪魔の降誕祭

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

บุษบา บรรจงมณี

แป

กดจออ่าน

ก ร อ า บ คื อ ร า ก ร ู า บ ที่ ส ำ ค ัญ

“ดิฉันได้ยืมคนร้องตะโกนคะ ภายหลัทราบว่าคือคุณโตเมียวจิ แต่ไม่ได้ตกใจหรืออะไรคะ เพราะตอนมาถึงทุกคนเมามาย ส่งเสียงดังกันอยู่แล้ว ที่แรกดิฉันจึงอ่านหนังสือต่อโดยไม่สนใจนัก อาจเพราะนิยายสนุกมากก็ได้...

แต่หลังจากนั้นสักพักจึงรู้สึกผิดสังเกตว่าบ้านเงียบสงัด ซึ่งถือเป็นเรื่องผิดปกติสำหรับคืนแบบนี้ จึงออกจากห้อง พอเลี้ยวหัวมุมก็เห็นผู้หญิงสามสี่คนยืนแข่งที่อยู่ออยู่”

- โยโคมิโซะ เซชิ

หนังสือคุณภาพ
โดยออมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* เล่มนี้เป็นเล่มที่ทุกคนต่างตามหาและเฝ้ารอ *คริสต์มาสซาตาน* สามเรื่องสั้นเล่าถึงเหตุฆาตกรรมไม่คาดฝันที่คินดะอิจิเข้าไปพัวพันและร่วมไขคดี

เกิดเหตุวางยาพิษในห้องของคินดะอิจิ ซ้ำยังทิ้งหลักฐานสำคัญบางอย่างเอาไว้ เพื่อให้จับตาการลงมือในครั้งถัดไป

เบาะแสที่ตำรวจหาได้คือภาพข่าวของทามากิ นักร้องเพลงแจซชื่อดัง ขณะลงจากเครื่องบินที่มีมือปริศนาจับอยู่บนป่าของเธอ

ในคืนคริสต์มาส ทามากิจัดงานเลี้ยงขึ้นที่บ้านของตน แต่แล้วก็เกิดเหตุไม่คาดฝัน เมื่อมีการฆาตกรรมเกิดขึ้น คินดะอิจิจึงต้องตามสืบเพื่อหาหลักฐานจับฆาตกร แต่คดีนี้ไม่ง่ายเช่นนั้น เมื่อทุกคนให้การตรงกันจนไม่เหลือหลักฐานเอาผิดใคร แล้วใครล่ะคือฆาตกรที่แท้จริงใน *คริสต์มาสซาตาน*

รวมถึงเรื่องสั้นอีกสองเรื่องคือ *ปีศาจสาว* ที่กล่าวถึงเรื่องราวความรักของคินดะอิจิ โคลสุเกะ ที่ไม่เคยมีใครรู้มาก่อน และเรื่องราวสุดท้ายแสนเข้มข้น *บ้านพักในสายหมอก* ที่จะทำให้ผู้อ่านวางไม่ลง

คำนำผู้แปล

คริสต์มาสซาตาน เคยตีพิมพ์เมื่อนานมาแล้ว และสำนักพิมพ์ prism สนใจนำมาตีพิมพ์อีกครั้ง

เนื้อเรื่องสนุกสนาน แต่ละคดีเต็มไปด้วยความลึกลับซับซ้อนจนมองไม่เห็นหนทางที่จะคลี่คลายคดีลงได้ แต่เมื่อมาเจอกับความสามารถขั้นเทพของนักสืบ คดีทุกคดีก็กลับคลี่คลายลงได้อย่างคาดไม่ถึงครบถ้วนตามสไตล์การเขียนของโยโคมิโอะ เซชิ

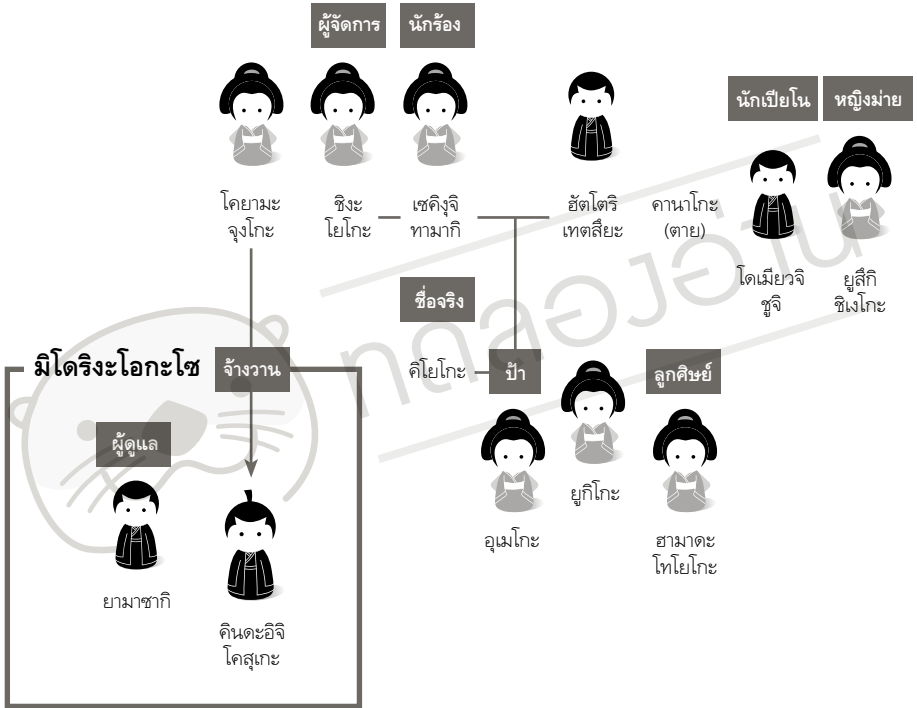
คริสต์มาสซาตาน ฆาตกรขี้มั่วใจหาญกล้ามาก่อเหตุฆาตกรรมถึงในห้องพักของคินดะอิจิ ทำให้นักสืบต้องออกมาสืบสวนคดี

ปีศาจสาว นั้นเป็นหนึ่งในสองเล่มที่นักสืบหนุ่มได้ทำคดีที่เกี่ยวข้องกับหญิงสาวที่เขาหลงรักอย่างหัวปักหัวปำ

ส่วนเรื่อง บ้านพักในสายหมอก นั้นเริ่มต้นด้วยนักสืบหนุ่มถูกกลุ่มคนร้ายทำหายความสามารถ พวกเขาหลอกนักสืบได้สำเร็จ แต่ในตอนท้ายจะเป็นอย่างไร เชิญท่านผู้อ่านทุกท่านลองคาดเดาว่าฆาตกรเป็นใครได้เลย

บุษบา บรรจงมณี

แผนผังตัวละคร

คริสต์มาสซาตาน

“อัลโหล ครับ ใช่แล้วครับ ผมคินตะอิจิ โคลุเกะ ที่อยู่พอร์ตเมนต์ มิโดริงะโอกะไซ...”

คินตะอิจิ โคลุเกะ จวนออกนอกห้องอยู่รอมร่อ แต่ต้องย้อนกลับจาก ปากประตูเพราะโทรศัพท์ตั้งโต๊ะตั้งขึ้น เขายกหูแล้วยืนพูดสาย

“อะไรนะครับ อ้อ คุณชื่อโคยามะ จุงโกะ เหรอครับ...ครับ งั้นเหออ ไม่ใช่ไรครับ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ครับ...ไม่หรอกครับ ไม่ต้องกังวล ต่อให้ อีกฝ่ายเป็นตำรวจ ถ้าผู้จ้างวานไม่อนุญาต ผมไม่มีทางแพร่งพรายเด็ดขาด...”

นักสืบเห็นว่าคุยโทรศัพท์ครั้งนี้คงกินเวลาพอดู จึงถอดหมวกและ เลื้อยคลุมแขนกว้าง หึ่งตัวนั่งเก้าอี้หมุน

“...ครับ เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว แต่ถ้าคุณเล่าเรื่องเท็จก็เป็นอีกกรณี นะครับ ครับ เอ่อ...ต้องขออภัยด้วยที่พูดจาเสียมารยาท ครับ อะไรนะ”

คินตะอิจิมีสีหน้าตื่นตื่นเล็กน้อย

“เรื่องร้ายแรงถึงชีวิต...คุณบอกว่าเป็นเรื่องร้ายแรงถึงชีวิตเหออครับ งั้นเหออ อย่างที่บอกเมื่อครู่ละครับ ผมจะรักษาความลับอย่างดี อ้อ งั้นเหออ ครับ...แต่ว่านะคุณจุงโกะ...อ้าว”

แววตาคินตะอิจิส่องประกายวาว

“อัลโหล คุณครับ คุณจุงโกะ...คุณชื่อจุงโกะไม่ใช่เหออครับ อ้อ งั้นเหออ ไม่ครับ ไม่เป็นไร...ไม่นี่ครับ ทางผมได้ยืนยันชัดเจนดี เปลา่ครับ คือผมคิดว่าเมื่อครู่พึ่งชื่อคุณผิด”

คินตะอิจิส่งเสียงตอบรับไม่ให้เห็นสนทนาขาดตอน แต่ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มเยาะหยันเล็กน้อย

“ครับ จันทะเหอครับ แล้วตอนนี้โทรศัพท์ได้ยืนยันชัดเจนดีมัย อ้อ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ไรสินะครับ อ่า อย่างนี้เอง...แต่ว่านะคุณลุงโกะ โชคไม่ดีเลย ผมกำลังจะไปข้างนอกนะครับ ขอเป็นพรุ่งนี้ได้มัย ครับ จันทะเหอครับ ต้องขอบคุณครับ แต่ว่า...คือว่านัดครั้งนี้ผมเลื่อนไม่ได้จริงๆ...อะไรนะครับ คุณว่าไงนะ ฐานะของคุณเกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย เมื่อสักครู่คุณก็พูดแบบนี้...เกิดคดีฆาตกรรมขึ้นแล้วเหอครับ ครับ ว่ายังใงนะ ฆาตกรรมจะเกิดหลังจากนี้เหอ...คุณไม่แน่ใจ แต่รู้สึกแบบนี้แหละแล้ว...อ้อ จันทะเหอครับ คุณลุงโกะ เอาอย่างนี้มัย เต็มผมไปรู้แล้วจะกลับมาอีกสามทุ่มคืนนี้ คุณว่ายังใงครับ ครับ จันทะเหอ...หา อะไรนะ คุณกำลังถูกไล่ตาม”

ดวงตาดำกึ่งหลับกึ่งตื่นแววตาขึ้นเด่นอีกครั้ง

“อ้อ เหอครับ คุณบอกว่ารู้สึกแบบนี้แหละออกเหอ ครับ แล้วยังใง...”

คินตะอิจิตอบรับสองสามคำ

“อ้อ เหอครับ จันทะเหอแล้ว ครับ อย่างนี้เอง...เอาอย่างนี้แล้วกัน คุณลุงโกะ ฮัลโล คุณลุงโกะ ได้ยืนยันมัยครับ จันทะเหอออกไปผมจะบอกผู้ดูแลพาร์ตเมนต์ไว้ว่าถ้าคนชื่อโคยามะ จุงโกะ มาให้พามาที่ห้องผม อะไรนะครับ เปล่าครับ ผมตัวคนเดียว...ไม่เหอครับ ไม่เป็นไร ห้องผมไม่มีทองหยองทิ้งเกลื่อนเหอ...ฮ่าๆๆ จันทะเหอตรงผมกลับมาแน่นอนแล้วคุณค่อยเล่ารายละเอียดให้ฟัง เอาละครับ แล้วพบกัน...”

หลังจบสนทนาเยียดยาว คินตะอิจิ โคลงสะท้อ วางหู เมื่อเงยหน้า เขาสบตากับสารวัตรโทโดโรกิซึ่งชะงักมาเหนือโต๊ะ

ตอนโทรศัพท์ตั้งสารวัตรเดาะลิ้นซัดใจ เขากำลังจะออกจากประตูแล้ว แต่ได้ยินห้วงตอนของบทสนทนาเนื้อหาแปลกจึงย้อนเข้ามา แล้วเงยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจมาได้สักพัก

“คุณคินตะอิจิ โทรศัพท์เมื่อครู่ น่าสนใจใช่ย่อยนะครับ”

สารวัตรจงใจเหยียดริมฝีปากแค้นยิ้มประชด แต่ดูจากแวตาส่องประกายคมกล้าพิศปกติ รู้ได้ว่าเขาสนใจเรื่องนี้ไม่น้อย

“ฮ่าๆๆ ปล่อยให้ลุงตำรวจจอมโหดได้ยืมเสียได้”

“พูดอะไรอย่างนั้นคุณคินตะอิจิ มันทำไมไม่เตือนโคยามะ จุงโกะ ละว่าตอนนี้มีลุงตำรวจจอมโหดจากสำนักงานตำรวจนครบาลยืนอยู่ตรงหน้า”

“เอาละ ช่างมันเถอะ เรารีบออกกันดีกว่าครับ”

คินตะอิจิใช้ผ้าเช็ดหน้าถูฝ่ามือขึ้นเหงื่อเพราะกำหุโทรศัพท์นานกว่าห่มกทรงหม้อตาลช่วยผิดรูปผิดทรงวางแปะลงบนศีรษะผมกระเซิงเป็นรังนกกระจอกอีกครั้ง เขาลุกขึ้นยืน สวมเสื้อคลุมแขนกว้างทับเสื้อคลุมฮาโอริที่ยาว้วยตัวเก่งแบบลวกๆ

เรื่องของเรื่องคือ มิโทรศัพท์เข้ามาตอนนักสืบกำลังจะออกจากห้องในออฟตเมนต์มิโดริงะโอะกะโซตามคำชวนของสารวัตรโทโดโรกิ

นักสืบเร่งสารวัตรให้ออกจากห้องแต่ถูกคิดบางอย่างได้ เขาฉีกปฏิทินแขวนผนังที่ละแผ่นรวมสามแผ่น วันนี้เป็นวันที่ 20 ธันวาคม ใกล้สิ้นปีแล้ว

“ฮ่าๆๆ เรื่องแบบนี้คุณคินตะอิจิมักง่ายไม่เปลี่ยนเลยนะ”

“เพราะไม่อยากให้แขกที่มาครั้งแรกู้เรื่องนี้เนะสิครับ ถึงต้องฉีกปฏิทิน”

เขาขยำปฏิทินสามแผ่นเป็นก้อนโยนลงถังขยะ

“เอาละสารวัตร ไปกันเถอะครับ”

คราวนี้คินตะอิจิเดินนำ เมื่อออกสู่โถงทางเดิน เขาลือกกุญแจห้องอย่างระมัดระวัง

ห้องชุดของคินตะอิจียุ่บนชั้นสองฝั่งหน้าอาคาร เมื่อมองจากหน้าต่างห้องรับแขกลงไปจึงเห็นประตูรั้วพอดิบพอดิ ตำแหน่งห้องเอื้อให้รู้ลักษณะท่าทางของแขกล่วงหน้า ขณะนี้หน้าประตูดังกล่าวมีรถยนต์ของสำนักงานตำรวจนครบาลจอดอยู่

ตอนออกจากประตูอพาร์ทเมนต์ คินตะอิจิมองลอดช่องติดต่อบริเวณเห็นยามาซากิคนดูแลอพาร์ทเมนต์กินอาหารเย็นอยู่ในห้องด้านใน

“อ้อ คุณยามาซากิ ขอโทษทีครับ...ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องลุกมาหรือ...”

“อ้าว คุณคินตะอิจิ จะไปข้างนอกหรือครับ...”

คินตะอิจิจดตรกรางวัลยามาซากิบ่อยๆ เขารีบปายหลังมือเช็ดมุมปาก

พลางรีบออกมา

“ขอโทษครับ ผมจะออกไปข้างนอก...”

“คงจะเกิดคดีอีกแล้วสินะครับ”

ยามาซากิมองลอดช่องติดต่อบริเวณไปยังประตูรั้ว คงพะวงกับรถยนต์ของสำนักงานตำรวจกระมัง

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ ชุระนิดหน่อย ผมว่าจะกลับมาก่อนสามทุ่ม แต่คืนนี้จะมีผู้หญิงชื่อโคยามะ จุงโกะ มาหา”

“โคยามะ จุงโกะ นะครับ” พุดพลางยามาซากิจดชื่อลงปฏิทินตั้งโต๊ะ

“ใช่แล้วครับ ถ้าผมกลับมาก่อนก็ไม่ใช่ไร แต่เธออาจถึงก่อนก็ได้”

“ครับ จังเหรอครับ”

“ถ้าเธอมาถึงก่อน คุณช่วยเปิดประตูห้องผมแล้วพาเธอเข้าไปรอข้างใน ได้มั้ยครับ คิดว่าคงไม่ปล่อยให้รอนานนัก”

“ครับ แต่ว่าคุณไม่หิวเหรอ”

“หิวเรื่องอะไรครับ...”

“เอ่อ หมายถึง ไม่ต้องมีคนคอยเฝ้าเหรอครับ”

“ฮ่า ๆ ๆ ผู้หญิงคนนั้นเธอกังวลอยู่เหมือนกันครับ แต่ไม่เป็นไรหรอก ห้องผมไม่มีทรัพย์สินสมบัติให้ใครขโมย ถ้าเธอมาแล้ว คุณช่วยจุดเตาแก๊สให้ห้องอุ่นด้วยนะ”

“ได้ครับ”

“ฝากด้วยครับ”

“เชิญตามสบายครับ”

สารวัตรโทโดโรกิรออยู่บนรถแล้ว สีหน้าเขาเคร่งเครียด แต่เมื่อรถออกก็หันหน้ากลับ ไบหน้ายิ้มกริ่ม

“คุณคิดนะอิจิ ผู้หญิงที่โทร.มาเมื่อกี้ ให้ผมสันนิษฐานดูสักหน่อยมั้ยครับ”

“ไม่ได้ครับสารวัตร เสียมารยาทนะครับ เอาผู้จ้างวานของผมมาวิพากษ์วิจารณ์สู้มั่วสุมทำ...”

“ไม่เห็นเป็นไร คุณยังไม่รู้เรื่องที่เธอจ้างวานสักหน่อย...เอาละ

ข้อแรกนะครับ โคยามะ จุงโกะ เป็นชื่อปลอม”

“อ้าว ทำไมพูดจาเสียมารยาทอีกแล้วล่ะครับ”

คินตะอิจิ โคลุเกะ แกล้งแฉใจออกนอกเรื่อง แต่สารวัตรพูดต่อโดยไม่สนใจ

“ยิ่งกว่านั้น ยังเพิ่งคิดขึ้นหลังโทรศัพท์แล้ว ตอนคุณเรียกชื่อจึงไม่ขานรับทันที...”

“เธอได้ยินไม่ชัดเจนต่างหาก...”

“ข้อสองคือ เธอคิดไปเองว่า...กำลังตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิต ตอนนั้นยังไม่แน่ชัดว่าเป็นชีวิตเธอเองหรือคนอื่น...ไม่สิ ตัวเธอคงรู้สึกถึงอันตรายบางอย่างอยู่เป็นแน่...”

“สารวัตรครับ ผมว่าเราอย่าเพิ่งเดาสุ่มเลย ไว้ฟังจากปากเธอดีกว่า อ้อ จริงสิ ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่กล้าให้สารวัตรฟังหรอกนะครับ”

“คุณต่างหากครับ อย่ามาเล่าให้ฟังเองแล้วกัน”

“อ้าว ไหงเป็นนั่นล่ะครับ สารวัตรคิดว่าผมไร้จรรยาบรรณขนาดนั้นเลยเหรอ”

“เปล่าครับ ไม่ใช่เรื่องจรรยาบรรณ แต่เป็นलगสังหรณ์ต่างหาก”

“लगสังหรณ์นั้นเหรอ...เรื่องเหนือธรรมชาติมากเกินไปเลยนะครับ แต่ทำไมความคิดเหลวไหลพรรค์นั้นผุดขึ้นในสมองสารวัตรได้”

“ที่เป็นแบบนี้แหละ คุณคินตะอิจิ” สารวัตรตั้งใจพูดเน้นที่ละคำอย่างวางมาด “เพราะตอนคุยโทรศัพท์ หน้าผากคุณมีเหงื่อออกผุดขึ้นเรื่อยๆ เลยนะสิ นั่นเป็นหลักฐานว่าคุณเองก็รู้สึกถึงเค้าความจริงจากเรื่องที่คุณหญิงคนนั้นเล่าให้มั้ยล่ะ”

“แล้วยังไงครับ”

“แล้ว...แสดงว่า ยังไงดีล่ะ คงเกิดคดีบางอย่างขึ้น และในเมื่อมีคดีคุณก็อดไม่ได้ต้องเล่าให้ผมฟัง ซ่าๆๆ”

“สารวัตรครับ แปลว่าคุณไม่เชื่อถือความสามารถผม”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“อ้าว ก็ไม่ใช่หรอกครับ โคยามะ จุงโกะ...ยังไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร

จะยังโสดหรือแต่งงานแล้วก็ไม่รู้ แต่เธอมาขอความช่วยเหลือจากผม คงเพื่อให้ผมยับยั้งเหตุการณ์ที่ว่า สารวัตรจะบอกว่า ผมไม่มีความสามารถพอจะหยุดมันหรือครับ”

“โอ๊ย...”

สารวัตรโทโดโรกิตบหน้าตัวเองเบาๆ และพูดต่อว่า

“ไม่หรอก ผมรู้ว่าว่าคุณมีความสามารถด้านนั้นขนาดไหน เพราะแบบนี้ถึงคิดนี่ถึงได้มาขอให้คุณไปช่วย แต่ว่า...”

“แต่อะไรครับ”

“ยังไงผมก็เชื่อลางสังหรณ์ตัวเอง เพราะว่า...”

“เพราะว่าอะไรครับ...”

“ก็เรื่องราวตอนโทรศัพท์เมื่อกี้เข้ามาผมบังเอิญอยู่ด้วยนะสิครับ เท่ากับว่า ไม่ช้าก็เร็วโชคชะตาจะชักนำคดีนี้มาเกี่ยวข้องกับผม...”

“ผมไม่รู้มาก่อนว่าสารวัตรหันมาเชื่อโชคชะตาแล้ว”

คินดะอิจิหงกหัวลื้อ ทว่าสารวัตรไม่แม้แต่จะยิ้ม เขามีสีหน้าเคร่งเครียด คงเพราะใจหมกมุ่นกับญาณวิเศษลึกลับที่เรียกว่าลางสังหรณ์อยู่กระมัง

คินดะอิจิเองก็นิ่งเงียบไปพักหนึ่งราวกับถูกลางสังหรณ์นั้นดึงดูดแต่ไม่ช้าก็พึมพำลอยๆ ราวกับนึกขึ้นได้

“ไม่มีอะไรหรอก ประสาไหนะ”

“ประสา...ผมนะหรือ...”

“เปล่าครับ ไม่ใช่สารวัตร ผมหมายถึงผู้หญิงที่โทรศัพท์มาต่างหาก เรื่องไม่เป็นเรื่องกลับโวยวายเกินเหตุ...เป็นโรคหวาดระแวงกลัวคนทำร้ายละมั้ง ช่วงหลังคนเป็นกันเยอะขึ้น ไม่สิ เรื่องนั้นพักไว้ก่อน ว่าแต่สารวัตร ฐานะของสารวัตรล่ะครับ...”

คินดะอิจิรีบเปลี่ยนเรื่อง ทว่าเขาประเมินสถานการณ์ผิดถนัด

หญิงนามโคยามะ จุงโกะ ซึ่งโทรศัพท์หาเขาไม่ใช่ผู้ป่วยโรคประสาทแน่นอน คินดะอิจิเองก็รู้ได้จากน้ำเสียงร้อนรน จึงได้นัดพบคินนี้ แต่เมื่อมานึกในภายหลัง นับว่าเขายังประเมินน้ำเสียงหวาดกลัวของหญิงสาวต่ำไป

คริสต์มาสซาตาบ

นั่นคือ เขาประเมินเรื่องที่คุณหึงคนนั้นโทรศัพท์มาผิดนั่นเอง

ถ้าคิดจะอิจิประเมินความร้ายแรงของเรื่องที่เขาร้องขอความช่วยเหลือ
ถูกต้อง คงปฏิเสธคดีของสารวัตรโทโดโรกิแล้วรอฟบ...

ทดลองอ่าน

2

กิติ ที่สารวัตรโทโดโรกิขอความช่วยเหลือจัดการเรียบร้อยในคืนนั้นไม่ได้ แต่พอเห็นวีแวนว่าจะคลี่คลายได้ คินตะอิจิจึงกลับถึงมิโดริงะโอะกะโซ สามทุ่มตรง

“สารวัตร คุณยังเชื่อลางสังหรณ์เมื่อครูหรือเปล่าครับ”

ก่อนแยกจากกันคินตะอิจิถามด้วยสีหน้าล้อเลียน สารวัตรโทโดโรกิ เอียงคอคิดแล้วพยักหน้าหนักแน่น

“แน่นอน ผมยังเชื่อ ไมลี เชื่อยิ่งกว่าเดิมด้วย ญาณวิเศษกระซิบ บอกผมเองเลยนะ”

สารวัตรใช้คำพูดสวยงามเหมือนบทกวีไม่เข้ากับบุคลิก แล้วคงเขิน จึงกลอกตาไปมาก่อนยิ้มกริ่ม

ทว่าคินตะอิจิกลับมีสีหน้าครุ่นคิด

“ทำไม...ทำไมสารวัตรบอกว่าสังหรณ์แรงกว่าเดิมล่ะครับ”

สารวัตรโทโดโรกินิ่งเงิบมองนาฬิกาข้อมือ หน้าปัดบอกเวลายีสิบ นาฬิกาสามสิบห้านาที

“สามทุ่มไม่ใช่เวลาปกติที่ผู้หญิงจะนัดพบใคร ยิ่งสถานที่นัดหมาย เป็นย่านห้างไกลใจกลางเมืองอย่างมิโดริงะโอะกะยิ่งชวนให้รู้สึกแบบนั้น จริงมั้ยล่ะครับ นั่นแปลว่าเธอคงตกอยู่ในสภาวะคับขันจริงๆ...ไมลี เอาเถอะ จะเป็นอย่างไรหน้ก็ตาม...”

ใบหน้าเจ้าเนื้อของสารวัตรโทโดโรกิผุดยิ้ม

“คืนนี้ผมอยู่กองบัญชาการถึงเที่ยงคืน ถ้ามีเหตุอะไรหาได้ทุกเมื่อนะครับ ไม่ต้องเกรงใจ”

“สารวัตรครับ แปลว่าคุณคิดว่าคืนนี้จะเกิดเรื่องหรือ”

“เปล่าหรอกครับ แค่สังหรณ์ พุดแบบโบราณหน่อยคือ เหมือนมีพรายกระซิบ...แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม่รู้สึกลักษณะนี้...”

ขณะสารวัตรเอียงคอสงสัย สีหน้าแยกไม่ออกว่าพุดเล่นหรือจริง คินตะอิจิแยกมาเรียกรถแท็กซี่จากแถวโตเก็นซากะในชิบูยะ เขากลับถึงอพาร์ทเมนต์เวลาสามทุ่มตรง

นักสืบมองลอดช่องติดต่อบริเวณ เมื่อไม่เห็นสองสามีภรรยาตามมาเขาก็เลยขึ้นไปบนได้ลุขึ้นสอง

ไม่รู้หญิงใช้ชื่อโคยามะ จุงโกะ ผู้โทรศัพท์หาเขามาถึงหรือยัง... คินตะอิจิใจเต้นไม่เป็นลำดับด้วยคำพุดแปลกประหลาดของสารวัตร

เมื่อยืนหน้าห้องชุดของตัวเอง นักสืบก็รู้สึกตัวแฮงกรออยู่แล้ว เพราะเห็นแสงไฟลอดจากกรอบไม้ฉลุเหนือประตู พอลองหมุนลูกบิดพบว่าไม่ได้ใส่กุญแจ

“โอ ขอโทษที่ให้อร คุณรอนานหรือเปล่าครับ”

เขาส่งเสียงทักหายไปยังห้องรับแขกขณะถอดเสื้อคลุมตรงโถงประตู ทว่าไร้เสียงตอบ มีเพียงเสียงเปลวไฟเตาแก๊สทำความร้อน

คินตะอิจิยังไม่รู้สึกผิดปกติ

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ ตอนคุยโทรศัพท์...”

นักสืบพุดต่อพลางเปิดประตูห้องรับแขก วินาทีนั้นเขาต้องหยุดนิ่งตะลึงงัน

ไม่มีใครสักคน

ในห้องรับแขกเปิดไฟสว่าง มีเพียงไฟที่ลุกโชนในเตาแก๊สส่งเสียงอยู่ เปลวขาวนวลพวยพุ่ง อากาศอุ่นสบาย แสดงว่าเตาจุดไว้นานพอควรแล้ว...

คินตะอิจิ โคลงเกะ ยืนนิ่งค้างชั่วคราวด้วยความงุนงง เขาใช้นิ้วทั้งห้าเกาศีรษะผมกระเซิงทรงรังนกกระจอกตามนิสัยเคยชินพลางกวาดสายตามองโดยรอบ แต่เมื่อพบโอเวอร์โค้ตและกระเป๋าถือสตรีวางทิ้งบนเก้าอี้มุมห้อง

ก็ยิ้มเห็นฟันขาวด้วยความโล่งใจ

“สงสัยจะไปห้องน้ำ” นักสืบพิมพ์มาแล้วโพล่มือไปข้างหลัง ปิดประตูสนิทไม่ให้ความร้อนหนีหายจากห้อง แล้วหย่อนตัวนั่งเก้าอี้หมุนตรงหน้าโต๊ะ บนโต๊ะมีหนังสือพิมพ์กรอบป้ายวางซ้อนกันสามฉบับ ยามาซากิคงนำมาให้ตอนพาแขกเข้ามา นักสืบหยิบฉบับหนึ่งขึ้น แต่ยังไม่วายกระวนกระวายใจ สถานการณ์แบบนี้ทั้งแขกและเจ้าของบ้านคงระอ๊กระอ่วนไม่น้อย ยิ่งเป็นแขกผู้หญิงด้วย ตอนเธอกลับจากห้องน้ำเขาจะทักทายว่าอย่างไรดี คินดะอิจิอดหัวเราะในใจไม่ได้

เวลาผ่านไปสามนาทีก็แล้ว...ห้านาทีก็แล้ว...

คินดะอิจิพลิกหน้าหนังสือพิมพ์ไปมา แต่แขกยังไม่กลับมาเสียที นักสืบมองประตูเชื่อมสู่ห้องน้ำเป็นครั้งคราว สายตาทวีความเคร่งเครียด

ในที่สุดเขาลุกจากเก้าอี้ เปิดประตูบานนั้นแล้วร้องถาม

“คุณจุงโกะ คุณจุงโกะอยู่ในนี้หรือเปล่าครับ”

ปรากฏว่าไม่มีเสียงตอบเช่นเคย ตอนนั้นเองลมกระโชกแรงเขย่าหน้าต่างทุกบานลั่นสะเทือนเลื่อนลั่น

ยังไงเสียแขกของเขาต้องอยู่ที่นั่นแน่นอน เพราะไฟห้องน้ำเปิดสว่าง เป็นไปไม่ได้ว่ายามาซากิจะเปิดไว้

จู่ๆ ความประหวั่นใจแผ่ซ่านจากช่องท้องราวหมึกสีดำ

“คุณจุงโกะ...คุณจุงโกะ...”

คินดะอิจิร้อนรันทะโกนเรียกลั่นแทบพันกัน ถลาร่วงไปตามทางเดิน ลั่นๆ ด้วยผีเท้าบางเบา เขามองไปยังห้องน้ำแคบๆ แล้วส่งเสียงจากลำคอ เสียงราวกับปรอทแตก

หญิงผู้หนึ่งนอนอยู่บนพื้นห้องน้ำ เธอสวมสูทสีน้ำตาลตุ่น เห็นใบหน้าไม่ถนัด เพราะคว่ำอยู่ แต่ชัดเจนว่าเธอมาที่นี่เพื่อดื่ม้ำ เพราะมีถ้วยอะลูมิเนียมเคลือบหล่นกลิ้งบนพื้นเป็นหลักฐานชั้นดี นิ้วมือสองข้างงอเกร็งเหมือนจะจิกพื้นกระเบื้อง

“คุณจุงโกะ...คุณจุงโกะ...”

นักสืบส่งเสียงเรียกเบาเหมือนกระซิบ จากนั้นค่อยๆ ย่อตัวลงจับซีพजर อีกฝ่าย ร่างนั้นเริ่มแข็งเกร็ง และแน่นอน ซีพजरหยุดเต้นแล้ว

ไม่แปลกหากจินตะอิจิจะจินตนาการเห็นภาพสารวัตรโทโดโรกิผู้ดู ยิ้มเพื่อน

เขากวาดสายตามองรอบห้องน้ำรวดเร็วแล้วกลับมายังห้องรับแขก เริ่มหมุนแป้นโทรศัพท์บนโต๊ะ

นักสืบติดต่อขอความช่วยเหลือจากสารวัตรโทโดโรกิแห่งแผนกสืบสวน- สอบสวนที่หนึ่ง สำนักงานตำรวจนครบาลนั่นเอง

ทดลองอ่าน

3

วันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1957 เวลาสามทุ่มสามสิบเจ็ดนาที

ผู้มาถึงมิโดริงะโอกะโซคนแรกเพื่อสืบสวนคดีนี้คือหมอซาซากิ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลมิโดริงะโอกะ จากนั้นไม่กี่นาที รองสารวัตรชิมาดะ หัวหน้าชุดสืบสวนสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลมิโดริงะโอกะก็มาถึงพร้อมเจ้าหน้าที่ แล้วพาร์ตเมนต์เฝ้าสังเกตก็กลับโกลาหลราวผั่งแตก

“คุณคินดะอิจิ กะ...เกิดอะไรขึ้นเหรอครับ คุณโคยามะ จุงโกะ ที่มาหาคุณเมื่อครู่มีปัญหาอะไรครับ” ยามาซากิซักถามใบหน้าซีดเผือด กลอกตา ลูกลึลูลุน

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ไม่ต้องกังวล แต่เดี๋ยวผมมีเรื่องต้องซักถามคุณ คินน็อย่าออกไปไหนแล้วกันครับ”

“ได้ครับ ผมไม่มีที่ไหนให้ไปหรอก”

ทั้งรองสารวัตรชิมาดะและหมอซาซากิเคยร่วมงานกับคินดะอิจิมาแล้ว ในคดีก่อนหน้านี้

“ไอ้โฮ ผมตกใจจริง ๆ ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดคดีฆาตกรรมในบ้านคุณเอง...คุณคินดะอิจิ นี่เป็นฆาตกรรมใช้มั้ยครับ” รองสารวัตรชิมาดะ เดินอาด ๆ อยู่ไม่สุขเช่นเคยด้วยขาโก่งฟ่วงติดใต้ร่างสั้นป้อม ใบหน้ากลมเหมือนจันทร์เต็มดวงของเขาเรือ่แดงด้วยความตื่นตัน

“เหมือนจะอย่างนั้นครับ”

“ว่ายังไงนะครับ เหมือนจะอย่างนั้นระอะ ใจเย็นไม่ได้นะครับ ผู้หญิง

นอนตายในห้องนั้นเป็นใครมาจากไหนกัน”

“อ้อ รองสารวัตรครับ เรื่องนี้เดี๋ยวสารวัตรโทโดโรกิจะเป็นคนตรวจสอบ คุณสอบถามจากสารวัตรแล้วกันครับ”

“หา สารวัตรโทโดโรกิจะมาเหรอครับ”

“ครับ ผมโทรศัพท์แจ้งไป กรณีนี้ผมก็ถือเป็นผู้เกี่ยวข้องในคดี จึงขอความช่วยเหลือจากสารวัตรนะครับ”

“เหลือเชื่อจริง ๆ ที่คุณเป็นผู้เกี่ยวข้อง แต่ถ้าสารวัตรมาก็ดีเลย ว่าแต่คุณกินตะอิจิครับ”

“ครับ”

“ก่อนสารวัตรมาถึง เราควรทำอะไรบ้างครับ ไม่สิ ควรเริ่มจากอะไรดี”

“อืม ก่อนอื่นควรเรียกผู้ดูแลพาร์ตเมนต์มาซักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ ตอนผู้หญิงคนนั้นมาถึง อีกเรื่องคือเธออ้างว่าชื่อโคยามะ จุงโกะ แต่มีเหตุผลเชื่อได้ว่าคงเป็นชื่อปลอม เพราะฉะนั้นผมอยากให้พวกคุณช่วยสืบหาชื่อจริงจากข่าวของของเธอด้วยครับ”

“งั้นเหรอครับ ถ้าอย่างนั้นยามาจุงิ ช่วยเรียกคนดูแลพาร์ตเมนต์มาเดี๋ยวนี้เลย”

“รับทราบครับ คุณกินตะอิจิ เรื่องนี้เหลือเชื่อจริง ๆ นะครับ ฮ่า ๆ ๆ”
สายสืบยามาจุงิหัวเราะพลางเดินออกจากห้อง

เขาไม่ได้มีเจตนาร้าย แต่สำหรับคนที่รู้จักกินตะอิจิตี การเกิดคดีฆาตกรรมในห้องเขาเองถือได้ว่าเป็นเรื่องผิดพลาดที่น่าขบขัน

หลังจากนั้นไม่นาน ยามาซากิผู้ดูแลพาร์ตเมนต์ถูกพาตัวมายังห้องรับแขก เขาหวาดกลัวจนมีท่าทางงกเง็ง

“อ้อ คุณยามาซากิ ไม่ต้องกลัวครับ แค่เกิดเรื่องผิดพลาดเล็กน้อย แต่ไม่เกี่ยวกับคุณหรอก” กินตะอิจิ โคลงเคลง ปลอบใจ “ผมจะแนะนำให้รู้จักนี้รองสารวัตรชิมาดะ หัวหน้าชุดสืบสวน คุณช่วยเล่าเรื่องตอนหญิงชื่อโคยามะ จุงโกะ มาถึงให้เขาฟังหน่อยสิครับ”

“ครับ เอ่อ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าเกิดอะไรขึ้นกับแขกคนนั้นเหรอครับ” แววดายามาซากิยังตื่นตระหนก

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะครับ ช่วยตอบคำถามผมก่อน ไม่สิ ไม่ใช่ผมตอบรองสารวัตรนะครับ”

“ครับ เอ่อ คือว่า...”

จากคำตอบตะกุกตะกักของยามาซากิจับความได้ว่า หญิงที่อ้างชื่อว่า โคยามะ จุงโกะ มาถึงตอนสองทุ่มครึ่งพอดี จากนั้นยามาซากิพาไปห้อง คินตะอิจิทันที่ตามคำสั่ง แล้วจึงจุดเตาแก๊สก่อนขอตัวกลับออกมา

“รองสารวัตรครับ ลองถามคุณยามาซากิดูหน่อยสิครับว่าตอนนั้น ผู้ตายมีท่าทีอย่างไรบ้าง เช่น ลักษณะเหมือนหวาดกลัวอะไรหรือเปล่า...”

“อ้อ เรื่องนั้น...” ยามาซากิตอบคำถามคินตะอิจิโดยตรง “ผมคุยกับ ภรรยาหลังจากนั้นเหมือนกันครับว่าเธอมีท่าทางเหมือนหวาดกลัวบางสิ่งอย่างมาก...ลักษณะเหมือนกังวลว่าถูกสะกดรอย แต่ผมอยากถามสักหน่อย คุณคินตะอิจิครับ เมื่อครู่คุณพูดว่าผู้ตายใช้มีด แปลว่าผู้หญิงชื่อโคยามะ จุงโกะ ถูกฆ่าเหรอครับ”

“อ้อ ใช่ เรื่องนั้นผมให้คุณจินตนาการเองดีกว่า”

“ถ้าอย่างนั้น ตอนคุณคินตะอิจิกลับมาถึง เธอตายแล้วเหรอครับ”

“ใช่แล้วละ มีอะไรเหรอ”

“ถ้าอย่างนั้น เอ่อ...ถ้าอย่างนั้น คือว่า...” ยามาซากิพูดด้วยเสียง เหมือนมีบางอย่างติดคอ “คะ...ใครเปิดประตูจากในห้องเหรอครับ”

“ใครเปิดประตูจากในห้องงั้นเหรอ...” คินตะอิจิขมวดคิ้วด้วยความสงสัย “ไม่สิ ประตูเปิดอยู่แล้วครับ แต่แน่นอนไม่ได้เปิดเอาไว้...” เขาพูดค้าง แล้วร้องขึ้นเหมือนเพิ่งนึกได้ “คุณยามาซากิ!” เสียงที่ผ่านลำคอนักสืบออกมา บ่งบอกว่าเขาตื่นตระหนก “ถ้าอย่างนั้น หมายความว่าผู้หญิงคนนั้นลงกลอนไว้เหรอ”

“ครับ ซะ...ซะ...ใช่ครับ ตอนผมออกมาที่โถงทางเดิน เธอมาส่งถึง โถงประตูหน้าห้อง พอปิดประตู ผมได้ยินเสียงลงกลอนดังแกร๊ก ยังคิด อยู่เลยว่าเสียมารยาทซะมิด มาบ้านคนอื่นแท้ ๆ กลับล็อกห้องเขา ผมจึงลอง หมุนลูกบิดเบา ๆ ปรากฏว่าใส่กลอนไว้ตามคาด...” เม็ดเหงื่อผุดเต็มหน้าผาก ยามาซากิ

คินตะอิจิกับรองสารวัตรชิมาดะตกใจมองหน้ากัน สายสืบบยามางุจิก็ตื่นตื่นแทบลืมหายใจ

“คุณคินตะอิจิ ตอนคุณกลับมาถึงประตูไม่ได้ลงกลอนไข่ม้อยครับ”

“ครับ ไม่ได้ลงกลอน”

ทั้งคู่ยังคงมองตากัน นี่เป็นอีกครั้งที่นักสืบไม่อาจสะกดกลั้ววิตกร้ายที่แผ่ซ่านจากช่องห้อง

“ถ้าอย่างนั้น เหตุการณ์เป็นยังไงกันครับ ผู้ตายลงกลอนไว้ แต่คิดขึ้นได้ว่าเสียมารยาทเกินไป จึงปลดออกเหอ”

“เป็นไปได้...ผมว่าไม่ใช่ซะ” คินตะอิจิห่อไหล่ด้วยความตึงเครียด

“โศกคิดว่าเจ้าของห้องคือคุณคินตะอิจิ ถ้าเป็นคนอื่นเราสงสัยแน่นอน” ยามางุจิพูดอีกอึกเหมือนก้างติดคอ

ขณะนั้นการชันสูตรศพในห้องน้ำเสร็จสิ้นพอดี หมอซาซากิเดินเข้ามาในห้องรับแขก แต่ยังไม่ยอมเปิดปากพูด

“ต้องรอผลผ่าพิสูจน์ก่อนครับถึงบอกชัดเจนได้ แต่น่าจะเป็นโพแทสเซียมไฮยาไนต์ ผู้ตายทรมานมากจึงพยายามไปตีมน้ำในห้องน้ำแต่คงขาดใจระหว่างนั้น”

“คุณคินตะอิจิ ถ้าเป็นโพแทสเซียมไฮยาไนต์ คุณก็น่าสงสัย...”

ยามางุจิแก้มงป่วน ชิมาดะจึงปราชัย

“ยามางุจิ อย่ามัวพูดเล่น หมอซาซากิครับ แล้วเวลา...”

“คงประมาณสองทุ่มครึ่งถึงสามทุ่มครับ แล้วก็ยามางุจิ”

“ครับ”

“รู้ไว้ด้วยนะ โพแทสเซียมไฮยาไนต์นะ ถ้ากินโดยตรงคงออกฤทธิ์ทันทีอยู่หรอก แต่ถ้าเป็นแคปซูลหรืออะไรทำนองนั้น ก็นานพอดูว่าจะเห็นผล แต่เรื่องนี้ต้องรอผลผ่าพิสูจน์ศพก่อนเหมือนกันถึงบอกแน่ชัดได้”

ตอนนั้นเอง จู่ๆ สายสืบบารออิซึ่งตรวจสอบข่าวของผู้ตายอยู่ร้องขึ้นเสียงหลง ทุกคนจึงหันมองเป็นตาเดียว...

“รองสารวัตรครับ ผู้หญิงที่นอนตายในห้องน้ำเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเซคิซึ ทามากิ นักร้องเพลงแจซชื่อดังครับ”

4

“คุณคิบนเดอิจิ ดูเหมือนนางสังฆ์ของผมนจะตรงเกินไปนะครับ”

คินนั้นสารวัตรโทโดโรกิมาถึงมีโดริงะโอะกะไซหลังสี่ทุ่ม และพูดประโยคข้างต้นเป็นประโยคแรก

“อ้อ ครับ”

คินตะอิจิได้แต่ยิ้มเฉือนๆ ตัวสารวัตรเองก็ไซ้จะภูมิใจที่สังฆ์ถูกต้องออกจะตกใจไม่น้อยด้วยซ้ำ

“อ้าว ซิมาตะ เห็น้อยอีกแล้วนะ แล้วรู้หรือยังว่าผู้ตายคือใคร”

“ไม่หรอกครับ สารวัตรต่างหากต้องเหนือยกว่าผม...เรารู้ชื่อผู้ตายแล้วครับ ดูเหมือนจะชื่อซิงะ โยโกะ เป็นผู้จัดการส่วนตัวของเซคิงุจิ ทามากิ นักร้องเพลงแจซ ในกระเป๋ามีนามบัตรนะครับ”

“เซคิงุจิ ทามากิ ั้นเธอ...นักร้องยอดนิยมนี่เพิ่งไปอเมริกาไปไ่มั้ย”

“ใช่ครับ เพราะฉะนั้นคดีนี้คงซับซ้อนน่าดู สารวัตรไปดูศพก่อนมั๊ยครับ”

“เอาสิ พาไปหน่อย ว่าแต่ติดต่อเซคิงุจิ ทามากิ หรือยัง”

“ครับ เพิ่งติดต่อได้เมื่อครู่เอง คินนี่เธอไปซ้อมรายการที่สถานีโทรทัศน์เอ็นเอชเค เลยยังอยู่ที่สตูดิโอ อารากิกำลังไปรับ อีกสักพักคงมาถึงครับ”

การเก็บภาพสถานที่เกิดเหตุเพิ่งเสร็จสิ้น ศพซิงะ โยโกะ จึงยังล้มนอนอยู่บนพื้นห้องน้ำ

ซิงะ โยโกะ อายุราวสามสิบห้าสามสิบหกปี ร่างใหญ่เทอะทะ คางเหลี่ยมกับไหล่ตั้งผิิดผู้หญิงทั่วไป ต่อให้พยายามเอนยออย่างไม่อาจ เรียกว่าเป็นคนสวย ใบหน้าของเธอบิดเบี้ยวด้วยทรมานจากความเจ็บปวด ตูน่าเกลียดน่ากลัวและเข้าขั้นชวนสยองในเวลาเดียวกัน

“คุณคินดะอิจิ ผู้หญิงคนนี้ใช้คนอ้างชื่อว่าโคยามะ จุงโกะ ที่โทร. หาคุณเมื่อเย็น ไม่ผิดแน่ใช่ไหมครับ”

“ครับ... ได้ยินว่าเธอบอกผู้ดูแลพาร์ทเมนต์ว่าชื่อนี้ มาถึงตอน สองทุ่มกว่า”

จากนั้นคินดะอิจิเล่าบทสนทนาทางโทรศัพท์กับโคยามะ จุงโกะ เมื่อเย็น ให้สารวัตรโทโดโรกิ รองสารวัตรชิมาดะ พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่คนอื่นฟัง โดยละเอียด

“วะ...วะ...ว่าไงนะคุณคินดะอิจิ” รองสารวัตรร้องด้วยความตกใจ “งะ...งั้น คุณจะบอกว่าผู้หญิงคนนี้คาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะเกิดคดีฆาตกรรม ขึ้นนั้นหรือ”

“เราคุยกันทางโทรศัพท์นะครับ เธอเลยไม่ได้บอกชัดเจน แต่พูดใน ทำนองนั้น ตอนนั้นผมรู้สึกว่ามีอันตรายถึงชีวิตไม่ใช่เจ้าตัว แต่เป็นคนอื่น แล้วเธอบังเอิญรู้เข้าจึงจะมาปรึกษา...แบบนี้ละครับ”

“หมายความว่า...” สายลึบยามางุจิแทรกขึ้น “ใครคนหนึ่งวางแผน ฆ่าใครสักคน แต่ไม่ใช่ซิงะ โยโกะ แล้วเจ้านั้นเกิดรู้ว่าผู้ตายล่วงรู้แผนการ... ไม่สิ ไม่ได้รู้แค่นั้น ยังจับสังเกตุได้ด้วยว่ากำลังจะมาปรึกษาคุณคินดะอิจิ จึงมาตกรอแล้ววางยา”

“ครับ ใช่ คิดเป็นอื่นไม่ได้แล้ว ตอนโทร.มาเธอบอกเหมือนกับว่า... เธอหวาดกลัวมาก เหมือนมีคนไล่ล่าอยู่...”

คินดะอิจิเสีใจมาก หากรู้ว่าเหตุการณ์จะเป็นแบบนี้ เขาคงปฏิเสธ ทูระของสารวัตรโทโดโรกิแล้วให้หญิงผู้นี้มาพบทันที

ทุกคนในที่นั้นพลอยเงียบงัน สายตาจับจ้องใบหน้าสยดสยองของซิงะ โยโกะ ผู้นอนตายบนพื้นกระเบื้องขาว ในที่สุดสารวัตรโทโดโรกิกระแอมขึ้น ด้วยความอึดอัด

“สาเหตุการตายล่ะ...ชิมาดะ”

“หมอซาซากิบอกว่า ดูเหมือนจะเป็นโพแทสเซียมไฮยาไนด์ สารวัตร รู้จักหมอซาซากิใช่ไหมครับ”

“รู้จัก ผู้อำนวยการโรงพยาบาลมิโดริงะโอกะใช่ไหม”

หลังจากรายงานผลชันสูตรศพแล้ว รองสารวัตรชิมาดะบอกว่า “ว่าแต่สารวัตรครับ ดูจากใบหน้าศพแล้วคิดยังไงบ้างครับ”

“คิดยังไงนั่นหรอ”

“คือคุณคิดอะจิสงสัยว่า ที่ผู้ตายใบหน้าบิดเบี้ยวเป็นเพราะความเจ็บปวดทางกายอย่างเดียว หรือเพราะได้เห็นสิ่งน่าตื่นตระหนกอย่างยิ่ง ก่อนตาย”

สารวัตรโทโดโรกิฟังคำชิมาดะแล้วหลบตาดูศพจนสยงงนั่นอีกครั้ง จะว่าไปแล้วดวงตาเบิกกว้างขนาดหางตาแทบปริขาดของเธอซ่อนความตั้งใจ แรงกล้า เหมือนกำลังพยายามจับจ้องบางอย่าง ปากหญิงสาวเผยออ้า เพียงครึ่งเหมือนเตรียมปวาร้องบอกความลับน่าสะพรึง

“อะไรชวนให้คิดแบบนั้นหรอครับคุณคิดอะจิสงสัย”

“คือว่า เรื่องเป็นอย่างนี้ครับ”

รองสารวัตรชิมาดะช่วยอธิบายเรื่องประหลาดเกี่ยวกับกลอนประตู่ให้สารวัตร โทโดโรกิฟัง

“คุณคิดอะจิสงสัยแล้วว่า พอผู้ตายอยู่ลำพังในห้อง เธอลงกลอนด้วยความระแวดระวังอย่างยิ่ง แต่ตอนคุณคิดอะจิสงสัยกลับมาถึงมันกลับถูกปลดล็อก เพราะฉะนั้นในช่วงดังกล่าวคงมีใครสักคนมาหาแล้วผู้ตายเชิญเข้าห้อง โดยอาจเข้าใจผิดว่าคือคุณคิดอะจิสงสัยหรือด้วยเหตุผลอื่น แล้วชาย...หรืออาจเป็นหญิง...ผู้นั้นก็วางยาเธอ...”

“แต่ว่า มีร่องรอยชวนให้คิดแบบนั้นหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ ตอนนี่จึงรวบรวมข้อมูลจากผู้อาศัยอื่น ๆ อยู่ อย่างน้อย ดูเหมือนคุณยามาซากิจะไม่สังเกตเห็นคนร้าย แต่ออฟาร์ทเมนต์แห่งนี้เข้าออก ได้อย่างอิสระ แต่ละห้องมีกุญแจแน่นอนหนา...ผมจึงเกรงว่าหากมีคนลอบเข้ามา

ก็อาจไม่มีพยานรู้เห็น...”

ตอนนั้นเอง สายสืบนายหนึ่งเข้ามาจากห้องรับแขก

“รองสารวัตรครับ ภรรยาผู้ดูแลพาร์ตเมนต์รอยู้งานนอกครับ บอกว่ามีเรื่องอยากบอกคุณคินดะอิจิ”

“อ้อ งั้นเหรอ เดี่ยวผมไปด้วย คิตางาวะ ปล่อยศพไว้แบบนี้จนกว่า เซคิงุจิ ทามากิ จะมาถึงนะ...”

เมื่อกลับห้องรับแขก เห็นโยชิเอะ ภรรยาผู้ดูแลพาร์ตเมนต์ยืนอยู่ตรงประตูด้วยสีหน้าแข็งเกร็ง

“อ้าว คุณโยชิเอะ มีเรื่องอะไรอยากบอกผมหรือครับ ไม่ต้องตื่นกลัวขนาดนั้นหรอก เข้ามาสิครับ”

“ค่ะ เอ๋อ เมื่อครูดิฉันถูกสามีดะ...ว่าทำไมไม่รีบบอกเรื่องนี้แต่แรก...”

“หมายความว่ายังไงครับ ช่วยเล่าให้ผมฟังหน่อย ทุกเรื่องเลยนะครับ”

“ค่ะ เอ๋อ...เมื่อเย็นคุณสั่งสามีดิฉันไว้ว่าจะมีผู้หญิงชื่อโคยามะ จุงโกะ มาหา จากนั้นก็ออกไปข้างนอกไข่ม้อยคะ...”

“อ้อ ครับ”

“ดิฉันได้ยื่นคำสั่งคุณจากในห้อง แต่หลังจากนั้นสามีออกไปถูระลักพักมีโทรศัพท์จากคุณโคยามะ จุงโกะ อีก”

“ว่ายังไงนะ” สารวัตรโทโดโรกิพูดเสียงตื่นเต็น “มีโทรศัพท์จากคนชื่อโคยามะ จุงโกะ อีกหรือ”

“ค่ะ”

“มีข้อความจากโทรศัพท์นั้นว่ายังไงบ้างครับคุณโยชิเอะ” คินดะอิจิ เบิกตาโตด้วยความตื่นเต็น

“ค่ะ เรื่องเป็นอย่างนี้ พอดิฉันบอกว่าคุณคินดะอิจิเพิ่งออกไปเมื่อครู่ ฝ่ายนั้นถามว่าห้องคุณคินดะอิจิอยู่ชั้นไหน หมายเลขอะไร ดิฉันตอบว่าพอคุณมา เราจะพาไปเอง เพราะคุณคินดะอิจิสั่งไว้ แล้ว...”

“อืม แล้วยังไงต่อ...”

“เธอบอกว่าอยากถามเพื่อความแน่ใจ เธอบอกว่าอย่างนั้น ดิฉันคิดว่าเดี๋ยวเธอมาถึงต้องรู้ยุติ จึงตอบว่าหมายเลขสาม ห้องอยู่ชั้นสอง ขึ้นบันได

แล้วถึงเลย”

“แล้วปลายสายเป็นเสียงเดียวกับคนโทร.มาก่อนหน้านี้หรือเปล่า”
สารวัตรโทโดโรกิถาม

“เอ่อ คือ ดิฉันทราบแล้วว่าผู้หญิงชื่อโคยามะ จุงโกะ โทร.หาคุณ
คินตะอิจิครั้งหนึ่งแล้ว แต่ตอนนั้นสามีเป็นคนรับสายนะค่ะ”

อพาร์ทเมนต์แห่งนี้มีเพียงสิบห้าห้อง จึงไม่มีพนักงานรับโทรศัพท์
ครอบครัวผู้ดูแลจะผลัดกันทำหน้าที่ต่อโทรศัพท์สายนอก

รองสารวัตรชิมาดะซักถามอีกสองสามประโยค แต่โยชิเอะไม่รู้
ข้อมูลใหม่นอกเหนือจากนั้น เพียงเล่าเพิ่มเติมว่า ตอนมาถึงหญิงใช้ชื่อ
โคยามะ จุงโกะ มีทีท่าหวาดผวา และหลังสามีหล่อนกลับจากพาเธอไป
ที่ห้องบนชั้นสอง เขาเล่าให้ฟังอย่างประหลาดใจว่าหญิงผู้นั้นระแวงระวังมาก
ถึงขนาดลงกลอนจากด้านใน ซึ่งข้อมูลเหล่านี้เพียงช่วยให้คำพูดยามาซากิ
น่าเชื่อถือขึ้นเท่านั้น

ตอนนั้นเอง มีรายงานขึ้นมาจากชั้นล่างว่าเซคิคุจิ ทามากิ มาถึงแล้ว

5

เซกิรุจิ กามากิ คงอายุยี่สิบแปดถึงยี่สิบเก้าปี น่าจะยังไม่ถึงสามสิบ

เธอไม่ใช่คนสวยสะอาดตา แต่รสนิยมการแต่งกายและแต่งหน้า การพูดจา รวมถึงอากัปกริยาดูดีมีระดับสมเป็นนักร้องเพลงแจซชื่อดัง ครองตำแหน่งขวัญใจผู้ชมมานานปี ทันทีเมื่อเธอเหยียบย่าง ห้องรับแขก จิตซีดีไร้การประดับตกแต่งของคินตะอิจิพลันมีสีสั่นและอบอุ่นขึ้นทันตา

ทว่าทามากิไม่ได้มาคนเดียว มีชายวัยใกล้เคียงห้าสิบประดับประดาของเธอมาด้วย เขารูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลา แต่งกายพิถีพิถันมาก แต่จอนผมมีสีดอกเลาแซมให้ภาพลักษณ์หนุ่มใหญ่มหึมาทรงเสน่ห์

ผู้เอ่ยปากขึ้นก่อนคือชายผู้นี้

“ได้ยินว่าเกิดเรื่องกับซิงะ โยโกะ ขึ้นที่นี่ เป็นยังไงมายังไงครับ”

เขากวาดสายตามองทุกคน ดวงตาเฉียวแววห้าวหาญไม่กลัวใคร ชวนให้คิดว่าเป็นคนร้ายกาจไม่น้อย

“ขอโทษครับ ไม่ทราบว่าคุณคือ...”

เมื่อรองสารวัตรชิมาดะเอ่ยถาม เขาตอบว่า

“อ้อ ขอโทษด้วยครับ ผมเป็นสามีเธอ นี้นามบัตร”

บนนามบัตรที่เขายื่นให้ไม่บอกหน้าที่การงาน มีเพียงอักษรระบุชื่อ ฮัตโตริ เทตสึยะ และที่อยู่ทีนชิโอบิกุโบะ จะว่าไปแล้ว เมื่อไม่นานนี้คินตะอิจิอ่านเจอจากหนังสือพิมพ์ว่าทามากิสร้างคุณหาสน์हरुที่นั่น

“อ้อ นั่นเหรอ ขอประทานโทษด้วยครับ ถ้าอย่างนั้นผมอยากให้คุณทั้งสองดูบางอย่าง เชิญทางนี้ครับ”

ทามาากิสบตาเหตุสึยะผู้เป็นสามี เธอมีที่ท่าลังเลเล็กน้อย แต่ยังคงเดินตามร่องสารวัตรไปยังประตูเชื่อมสู่อ่างน้ำโดยไม่พูดจา หญิงสาวสวมเสื้อคลุมขนสัตว์หรูหรา อาจเพราะบรรยากาศตึงเครียดรอบข้างทำให้ใบหน้าแข็งเกร็งซีดเซียว ชนลุกชัน

คินตะอิจิจงใจรออยู่ในห้องรับแขก

ผ่านไปห้านาที ทามาากิกลับมาด้วยท่าที่อ่อนแรงแรงราวกับจะหมดสติ ยิ่งดีว่าสามีช่วยประคองจึงยืนอยู่ได้ สีหน้าซีดเซียวจนม่วงคล้ำคล้ายแกลงห้าหกปีในทันทีทันใด เธอทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ล้มอย่างหมดแรง มือทั้งสองปิดหน้า

“รับเครื่องดื่มอะไรมั๊ยครับ” คินตะอิจิเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าปลุกปลอบ

“ไม่ค่ะ ไม่เอา...ดิฉันมียาติดมาด้วย...คุณคะ ช่วยหยิบยาในกระเป๋าถือให้ที”

“ได้สิ”

เหตุสึยะควานหาแล้วยื่นกล่องขนาดเล็กให้ เมื่อทามาากิหยิบยาสองสามเม็ด เขารีบหยิบแก้วรินน้ำให้เธอ ท่าทางการปรนนิบัติพิถีพิถันของชายผู้นั้นช่างทุ่มเท เหมาะกับคำว่าพินอบพิเทาเป็นที่สุด

“ภรรยาผมหัวใจไม่ค่อยดี เรื่องร้ายแรงแบบนี้ต้องห้ามเลยครับ”

เหตุสึยะใช้น้ำเสียงตำหนิพลาจ้องร่องสารวัตรชิมาดะอย่างดูดน จากนั้นพลันเปลี่ยนเป็นสายตาอ่อนโยนอีกครั้งเมื่อมองภรรยา พร้อมพูดเสียงอ่อนเสียงหวานว่า

“เป็นยังไงบ้างคิโยโกะ รู้สึกดีขึ้นมั๊ย”

คิโยโกะคงเป็นชื่อจริงของหญิงสาว

“ขอบคุณค่ะ ดิฉันตกใจเกินไป...”

เธอยิ้มอ่อนระโหย แก้มมีเลือดฝาดขึ้นบ้าง จากนั้นกวาดสายตามองรอบห้องอย่างฉลาดกลั้วพลาจพูดว่า

“คุณคะ ทำไมเกิดเรื่องแบบนี้ได้ ช่วยถามให้หน่อยสิคะ...ทำไมคุณ

โยโกะถึงมาที่นี่ และกลายเป็นแบบนี้ไปได้”

“อ้อ เรื่องนั้นนะครับ”

รองสารวัตรชิมาดะโน้มตัวเข้ามาซึ่งพูดก่อนเทศสียะจะทันเปิดปาก

“ก่อนอื่นผมขอแนะนำบุคคลหนึ่งให้รู้จัก คนที่สวมกิโมโนตรงนั้นคือเจ้าของห้องนี้ชื่อคุณคินตะอิจิ โคะสุเกะ ครับ ไม่ทราบคุณเคยได้ยินชื่อมั๊ย เขาคืออัจฉริยะด้านสืบสวนคดีอาชญากรรม เป็นนักสืบเอกชนนะครับ เอาละครับ คุณคินตะอิจิ ช่วยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังหน่อยได้มั๊ยครับ”

“ได้ครับ”

จากนั้นคินตะอิจิ โคะสุเกะ เริ่มเล่าตั้งแต่เนื้อหาของโทรศัพท์เมื่อเย็นจนถึงตอนกลับมาพบศพ เมื่อฟังจบ แก้มทามากิซึ่งมีเลือดฝาดบ้างแล้ว กลับชืดเซียวลงอีกครั้ง สายตาเธอมีแวหวาดกลัว ดูหม่นหมองเหมือนจะหมดสติเสียให้ได้

เทศสียะเฝ้ามองอาการร่ายด้วยความเป็นห่วง ในไม่ช้าก็เบนสายตาไปทางนักสืบ

“แปลว่า โยโกะมาขอคำปรึกษาเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมนั้นหรือครับ”

“ครับ ใช่ และไม่ใช่ว่าคดีที่เกิดขึ้นแล้ว แต่เป็นที่จะเกิดในอนาคตอันใกล้”

“ปะ...เป็นไปได้ยังไง!”

เทศสียะพูดน้ำเสียงเหยียดหยาม แต่ทามากิผู้นั่งฟังอยู่ข้างๆ มีสีหน้าหวาดกลัวขนาดทำให้ผู้พบเห็นตกใจได้ ร่างของเธอสั่นเทา หน้าผากโชนเหงื่อ แหวดตาชนวนให้คิดว่าคงใกล้จะหมดสติ

เทศสียะรีบคว้ามือเธอกุมไว้แล้วหวดคลึงอย่างแรง

“คิโยโกะ ทำใจดี ๆ ไว้ละ ไม่มีอะไรต้องห่วงหรอก คนพวกนี้คงเข้าใจอะไรผิดใหญ่โต ใครจะฆ่าแกงกันง่าย ๆ จริงมั๊ย แล้วโยโกะจะรู้เรื่องพรรค์นั้นได้ยังไงกัน”

“เรื่องนั้นผมไม่รู้เหมือนกันครับ”

“ไม่รู้ พูดยุติแล้วจบมันหรือ โยโกะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของภรรยาผมนะ คุณสงสัยอะไรเธอประหลาด ๆ ก็เท่ากับสงสัยภรรยาผมเหมือนกัน ฟังจากคุณเล่าเมื่อก็ เหมือนกับว่ามีคนใกล้ตัวภรรยาผมวางแผนฆาตกรรม

น่ากลัวอยู่อย่างนั้นแหละ”

“เอ่อ คือว่า พวกเราเป็นห่วงเรื่องนั้นอยู่นะครับ” สารวัตรโทโดโรกิ
แทรกขึ้น

“คุณคือ...”

“อ้อ ผมขอแนะนำนะครับ นี่คือสารวัตรโทโดโรกิจากสำนักงาน
ตำรวจนครบาล...เป็นเพื่อนสนิทของคุณคินดะอิจิ ตอนโนโคยามะ จุงโกะ
โทรเข้ามา สารวัตรก็อยู่ด้วย”

รองสารวัตรชิมาดะช่วยพูดให้บรรยากาศดีขึ้น จากนั้นสารวัตรโทโดโรกิ
พูดต่อโดยไม่ใส่ใจสีหน้าอีกฝ่าย

“ตอนได้ยินเสียงปลายสาย ผมรู้สึกว่ามีผู้พูดกำลังตกอยู่ในภาวะคับขัน
ผมไม่ได้พูดสายเอง แต่อยู่ใกล้ๆ จึงได้ยิน แม้บางครั้งเสียงขาดหาย แต่รับรู้
ได้ว่าเธอต้องการความช่วยเหลืออยู่จริง ๆ...รู้สึกได้รุนแรงทีเดียว”

“เอ่อ...” ถึงตอนนั้น ทามากิรวบรวมสติได้ในที่สุด อย่างไรก็ตาม
แวตตาเธอยังเปี่ยมแวววาวหวาดผวา หญิงสาวพูดว่า “คนใช้ชื่อโคยามะ จุงโกะ
โทรมา ใช้คุณชิงะ โยโกะ ไม่ผิดแน่นอนคะ”

“ครับ คิดว่าไม่ผิดแน่ เพราะเธอบอกคนดูแล้วว่าชื่อโคยามะ จุงโกะ”

“แต่ทำไมต้องใช้ชื่อปลอมนะ” ท่าทางเทศสียะยังสงสัย

“อ้อ เรื่องแบบนี้คนอาชีพอย่างผมเจอบ่อยนะครับ” คินดะอิจิ
อธิบายต่อด้วยสีหน้าเบือนยิ้ม “ส่วนใหญ่ผู้จ้างวานไม่บอกความจริงทั้งหมด
แต่แรกหรอกครับ จะปกปิดชื่อเสียงเรียงนามหรือตัวตนไว้จนกว่าแน่ใจว่า
ฝ่ายนี้...ซึ่งคือผมเอง...เป็นคนเชื่อถือได้ ยิ่งกรณีนี้เกี่ยวข้องกับคนมีชื่อเสียง
ด้วยยิ่งต้องรอบคอบ เลยไม่ยอมบอกชื่อจริง”

“แต่ว่า...แต่...ต่อให้มีคนใกล้ตัวโยโกะวางแผนฆาตกรรมใครสักคน...
แค่เรื่องนั้นก็น่าสงสัยแล้วนะครับ...แต่สมมติเป็นอย่างนั้นจริง คุณรู้ได้ยังไง
ครับว่าเกี่ยวข้องกับคิโยโกะ”

“งั้น รองสารวัตรครับ ช่วยหยิบของนั้นให้พวกเขาดูหน่อยได้มั้ย”

เมื่อคินดะอิจิหันไปบอก ชิมาดะพยักหน้า

“เราพบสิ่งนี้ในกระเป๋าถือผู้ตายครับ”

สิ่งที่เขาหยิบออกมาคือจดหมายของหนึ่งไม้ได้ปิดผนึก จำหน้าด้วย
ดินสอสีแดงว่า ‘ถึงคุณคินตะอิจิ โคลุเกะ’ เป็นลายมือผู้หญิง

“ขอดูข้างในหน่อยได้มั๊ย”

“ครับ เชิญเลย”

“โอ๊ย คุณคะ!” ทามากิร้องขึ้นทันทีด้วยความหวาดกลัว เมื่อเห็นสามี่
กำลังจะหยิบซองจากซอง

“อ้าว เป็นอะไรไปคิโยโกะ”

“เปล่าค่ะ เอ่อ ฉัน...” เมื่อรู้ว่าสายตาทุกคู่จ้องมา สีหน้าทามากิ
ซีดเผือดลงอีกครั้ง สองมือบิดผ้าเช็ดหน้าจนแทบฉีกขาด อย่างไรก็ตาม
เธอทำได้เพียงพูดว่า “เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร ขอโทษนะคะ เชิญดูเถอะ”
เสียงนั้นแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน

เทศสึยะจ้องหน้าภรรยาด้วยความประหลาดใจ พลังเบนสายตาลง
ดูซองจากซองจดหมาย แล้วต้องขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

สิ่งนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นภาพตัดจากหนังสือพิมพ์

คงถ่ายที่สนามบินฮาเนดะ ในภาพเป็นเครื่องบินสายการบินพีเอเอ
เพิ่งลงจอด มีหญิงผู้หนึ่งยืนยิ้มอยู่บนบันไดเครื่อง มือชวายกสูง เธอคือ
ทามากิไม่ผิดแน่

มันเป็นเพียงภาพถ่ายธรรมดาภาพหนึ่งเท่านั้น

6

“โธ!”

ทามากิเลิกคิ้วผิดคาด แต่ไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใดใบหน้าจึงฉายแวว
โล่งอก เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวคาดการณ์ถึงสิ่งอื่นซึ่งเธอหวาดกลัว

“นี่มันอะไรกัน ภาพถ่ายตอนศิโยโกะมาถึงฮานะคะเมื่อวันที่สิบห้า
เดือนก่อนนี่นา”

เทตสึยะไม่ปิดบังอารมณ์โกรธ เขาพลิกดูด้านหลัง ปรากฏว่าเป็น
คอลัมน์เกี่ยวกับโรคประหลาดของสุนัขซึ่งระบาดในช่วงนี้ ดูเหมือนตัดจาก
หนังสือพิมพ์ฉบับจำหน่ายในโตเกียว

“พวกเราไม่รู้เหมือนกันครับว่าคืออะไร แต่ดูจากว่ากระดาษแผ่นนี้
สอดช่องจดหมายจำหน่ายถึงผม แสดงว่าต้องมีเงื่อนไขสำคัญซ่อนอยู่เป็นแน่”

“คุณจะบอกว่า มีคนซ่อนความลับเกี่ยวกับแผนฆาตกรรมไว้ใน
ภาพถ่ายนี้หรือ ฮ่าๆๆ” เทตสึยะจงใจส่งเสียงหัวเราะร้ายกาจ แต่แล้วพลัน
หลุบตาดูภาพ

“ว่าแต่ศิโยโกะ นี่เป็นภาพลงหนังสือพิมพ์ไม่ยูนิจิจิไซม์ย์”

“ค่ะ”

“ตอนเห็นในหนังสือพิมพ์ผมไม่ทันสังเกต จนได้ดูกระดาษตัดมา
แผ่นนี้ ผู้ชายสวมแว่นกันแดดที่ยืนข้างหลังคุณคือโดเมียวจิ ชูจิ ไซม์ย์”

น้ำเสียงเทตสึยะเปลี่ยนไปเล็กน้อย หว่างคิ้วปรากฏแววกังวล

“ค่ะ เอ่อ ดูเหมือนจะใช้”

ทามาภิจใจวางท่าเหมินเฉยแต่เสียงสั้นเล็กน้อย เทตลียะจับจ้อง
ไบหน้าเธอเหมือนจะมองให้ทะลุปรุโปร่ง

ชายที่เทตลียะเรียกว่าโดเมียวจิ ชูจิ ยืนหลังทามาภิพอดดี แต่สายตา
จับอยู่กับไบหน้าเธอ ชายหนุ่มสวมแว่นกันแดด ซ้ำภาพยังตัดจากหนังสือพิมพ์
จึงจับความรู้สึกได้ไม่ชัด แต่ลักษณะท่าทางของเขาบ่งบอกถึงความรักอ่อนโยน
ที่มีต่อทามาภิ

ทว่าบนไหล่ชายหนุ่มมีมือผู้หญิงสวมถุงมือวางอยู่ราวกับจะกีดขวาง
ความรักนั้น บอกไม่ได้ว่าเป็นมือใคร เพราะส่วนบนของภาพถูกตัดไป

“คุณทามาภิครับ คุณโดเมียวจิ ชูจิ คือใครครับ”

“คะ เอ่อ เขาเรียนเปียโนที่อเมริกาอยู่นาน บังเอิญขึ้นเครื่องลำเดียว
กันเลยช่วยดูแลดิฉัน”

ทามาภิรู้สึกได้ว่าสามมีจับจ้องเธออยู่

จากภาพมองไม่ค่อยออกนัก แต่ดูเหมือนโดเมียวจิ ชูจิ จะอายุราว
สามสิบปี เขาสวมแว่นกันแดด ท่าทางเจ้าสำออง แต่รูปร่างกำยำสมส่วน

“ผมจำได้ว่าครั้งนั้นคุณออกแสดงทัวร์ระยะสั้นโซ่มีัยครับ”

“คะ ทำสัญญาไว้สามสัปดาห์ ส่วนใหญ่ออกรายการโทรทัศน์แถบภาค
ตะวันออก แต่ขากลับเปิดแสดงเดี่ยวที่ลอสแอนเจลิสหนึ่งคืน คุณโดเมียวจิ
มาหาตอนนั้น”

“กลับญี่ปุ่นแล้วยังติดต่อกันหรือเปล่าครับ”

“คะ เราต่างทำงานในแวดวงบันเทิง”

“คืนนี้ก็เพิ่งพบกันครับ ช่วงนี้ภรรยาผมต้องร่วมงานกับเขา”

น้ำเสียงสามมีผู้สูงวัยกว่ามากเจือแว่วหึ่งหวง

“อ้อ งั้นเหรอครับ” คินตะอิจิตอบรับแล้วถามต่อ “ว่าแต่ ผมอยาก
ถามเกี่ยวกับภาพนี้อีกสักข้อ คือว่า คุณเห็นมือบนไหล่คุณโดเมียวจิโซ่มีัยครับ
ภาพช่วงบนของเจ้าของมือถูกตัดไป...คุณพอจะทราบมีัยว่าคือใคร”

“อ้อ คนนี้เหรอคะ คงเป็นคุณนายยูสุสึกิละมี๊ง”

“คุณนายยูสุสึกิ...”

“ดิฉันก็ไม่ค่อยรู้จักคะ เราเรียกว่าคุณนายยูสุสึกิ แต่ความจริงหล่อน

เป็นหม้าย ดูเหมือนจะสนิทสนมกับคุณโตเมียวิจิตั้งแต่สมัยอยู่อเมริกา”

“หลังกลับญี่ปุ่นเคยพบกันอีกมั๊ยครับ”

“ค่ะ ค็นนี่ก็มาสตูดิโอสถานีเอ็นเอชเค บอกว่าอยากดูพวกเราซั่ม”

เทตสึยะเฝ้าดูคินตะอิจิกับทามากิคุยกันด้วยความกระวนกระวาย แล้วจึงเอ่ยแทรกอย่างอดรนทนไม่ไหว

“มันเรื่องอะไรกันแน่ครับ มีคนวางแผนฆ่าใครสักคนแล้วชิงะ โยโกะ รู้เข้า ส่วนใครคนนั้นก็รู้ว่าเธอจะมาขอความช่วยเหลือจากคุณคินตะอิจิจึงชิงฆ่าตัดหน้าอย่างนั้นหรือ”

“พวกเราก็กลัวเรื่องนั้นเหมือนกันครับ”

सारวัตรโทโดโรกิพึมพำตอบทันควันด้วยสีหน้าบ่งบอกความยุ่งยากใจ ทำเอาเทตสึยะหน้าเหลือง ลักพักจึงหัวเราะห้องคัดห้องแข็ง

“ฮะๆๆ เป็นไปไม่ได้หรอก! ต่อให้ยุคนี้นิยมเรื่องสยองขวัญก็เถอะ มันพอเหมาะพอเจาะเกินไปนะครับ แถมเรื่องเกิดในบ้านนักสืบเอกชนเข้าอีก...”

“ถ้าอย่างนั้น คุณเทตสึยะจะอธิบายเรื่องศพในห้องน้ำนั้นยังไงล่ะครับ”
รองसारวัตรชิมาดะยิงคำถามตรงๆ ทำเอาเทตสึยะหยุดหัวเราะทันที เขามองทุกคนด้วยสายตางงวยแล้วจู่ๆ พูดย่ออ่อนแรง “จริงสินะ...แต่ว่าผมไม่รู้หรอก”

“ว่าแต่ คุณทามากิ ประทานโทษนะครับ ช่วยเล่าเรื่องครบครันได้มั๊ย มีกันกี่คนครับ”

“ครบครัน...ครบครันเรานะเหรอคะ”

“ครับ”

“เรื่องนี้...” ทามากิอีกอักคู้หนึ่งก่อนพูดต่อ “นอกจากเราสองคน ยังมีป้าของดิฉันชื่ออูเมโกะ ยูกิโกะลูกสาว แล้วก็คุณชิงะ โยโกะ นอกจากนี้ยังมีสาวใช้อีกสองคนค่ะ”

“อ้อ คุณโยโกะอาศัยอยู่กับคุณหรือครับ”

“ค่ะ อยู่บ้านเดียวกันทำงานสะดวกกว่า”

“ขอโทษนะครับ ลูกสาวที่ชื่อยูกิโกะอายุเท่าไรแล้ว”

“ปีนี้ลืบทหคอะ เต็มลืบทหค”

“ลืบทหคปีเต็มเหรอครบ...”

ทุกคนอดมองหน้ากันไม่ได้ ตอนนั้นเอง เทตลียะกระแอมขึ้นอย่าง
อึดอัด

“คือว่า ยูกิโกะเป็นลูกติดของผมครับ เพราะฉะนั้นจึงเป็นลูกเลี้ยง
ของคิโยโกะ”

“อ้อ อย่างนั้นเหรอครบ เอ่อ ต้องขอโทษด้วยครับ ว่าแต่คุณทามาภิ
ผมอยากถามอีกสักเรื่อง”

“อะไรเหรอคะ”

ทามาภิคงรวบรวมสติได้มากขึ้นแล้ว จึงไม่มีแววหวาดกลัวเหมือน
เมื่อครู่ เธอมองหน้าคินดะอิจิเต็มตา ริมฝีปากระบายยิ้มบาง

“คือว่า อีกไม่นานจะคริสต์มาสแล้วนะครับ”

“ค่ะ”

“คุณมีนัดออกแสดงช่วงนั้นหรือเปล่า”

ประกายหวาดกลัวปรากฏในแววตาทามาภิอีกครั้ง แต่หญิงสาว
ระบายยิ้มน้อยๆ ทันที

“ค่ะ คริสต์มาสเป็นช่วงทำเงินของดิฉัน แต่หลังเสร็จงานเราวางแผนจะ
ฉลองขึ้นบ้านใหม่กันราวสี่ทุ่มเป็นต้นไป งานในหมู่คนสนิทนะค่ะ จัดที่บ้าน”

“ขอบคุณมากครับ” คินดะอิจิเกาศีรษะผมกระเซิงพลางผงกหัวให้

เมื่อตกลงกับตำรวจเรียบร้อยให้ส่งศพชิงะ โยโกะ ไปบ้านที่นิชิโอกิคุโบะ
หลังฝ่าพิสูจน์ สองสามีภรรยาลากลับ จากนั้นรองสารวัตรชิมาดะถามคินดะอิจิ
ด้วยความฉงน

“คุณคินดะอิจิ เมื่อไหร่ที่ถามคุณทามาภิเรื่องคริสต์มาส มีนัยอะไร
เหรอครับ”

นักสืบได้แต่เงยบ สายตามองไปยังผนังห้อง

สารวัตรโทโตโรกิไล่สายตาตาม เมื่อพบปฏิทินแขวนผนังก็ต้องเบิกตา
โพล่งด้วยความตกใจ เขากะระเข้าคินดะอิจิเองจึงจำได้แม่นยำว่า เมื่อเย็น
นักสืบฝึกปฏิทินออกสามวัน และตัวเลขในขณะนั้นคือวันที่สี่สิบ

ทว่าถึงตอนนี้ เหมือนมีคนฝึกเพิ่มห้าวัน ปฏิทินจึงกลายเป็นวันที่ยี่สิบห้า

“เป็นไปได้หรือครับที่ผู้ตายจะแกลังฝึกออก หน้าห้าที่เมื่อผมพบศพก็รีบโทรศัพท์หาสารวัตร ระหว่างนั้นสายตาบังเอิญเหลือบเห็นปฏิทินเข้าพบว่า เป็นวันที่ยี่สิบห้า แสดงว่าช่วงที่ผมไม่อยู่คงมีคนเข้ามาฝึกเพิ่มห้าวัน ซ้ำร้ายหากใครคนนั้นไม่ใช่ผู้ตาย...”

“แต่ว่า คุณคินดะอิจิ” รองสารวัตรชิมาดะมีสีหน้าตื่นเต้น “สมมติว่าคนร้ายเป็นคนฝึก เขาจะเข้าไปเพื่ออะไรละครับ”

“ผมเองก็ไม่ทราบ แต่อาจเป็นไปได้ว่าคนร้ายทำงานสำเร็จราบรื่นเลย ย่ามใจ แถมนี่ยังเป็นคดีฆาตกรรมแบบแจ้งลวงหน้า ไหนๆ แล้วจึงอยากบอกวันเวลาก่อเหตุครั้งต่อไปไว้ด้วย... ระยะเวลาหลังพวกคนร้ายได้อิทธิพลจากภาพยนตร์หรือนิยายสืบสวนสอบสวนมากเกินไปสิครับ ฮ่าๆๆ”

คินดะอิจิหัวเราะเสียงแหงแล้วจึงพูดต่อ

“ยังไงก็ตามนะครับ กรุณาค้นห้องผมทุกซอกทุกมุมจนแน่ใจว่าปฏิทินไม่ได้ห่อนอยู่ที่ไหน ส่วนในห้องผู้ตาย หมอคงช่วยตรวจสอบได้ตอนผ่าศพ พิสูจน์ แต่หากหาปฏิทินห้าแผ่นนั้นไม่เจอจากทั้งสองแห่ง แสดงว่าเรื่องที่ผมจะพูดต่อจากนี้ไม่ผิดพลาดแน่นอน นั่นคือนอกจากผู้ตาย มีใครอีกคนเข้ามาในห้องนี้...”

ปฏิทินทั้งห้าแผ่นนั้น จนแล้วจนรอดก็หาไม่พบ

อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้เช่าห้องแม้สักรายเห็นคนแปลกหน้าเข้าออก ห้องหมายเลขสามชั้นสอง ในช่วงสองทุ่มครึ่งถึงสามทุ่ม

อพาร์ทเมนต์แห่งนี้เข้าออกได้เสรี คนฝึกปฏิทินนั้นไม่ว่าโดยจงใจหรือบังเอิญ อาศัยช่องโหว่นี้แฝงกายหลีกเลี่ยงสายตาผู้พักอาศัยได้อย่างแยบยล